

דו"ח מלחמה

בשולי ידיעות אחרונות

על המלחמה שהייתה ועל זו שתהיה

1. כל מלחמותינו נגמרן בתחושת החמצה, אפילו מלחמת הקוממיות. מקץ 20 שנה קונן דוד בן-גוריון על תוצאותיה הפגומות וכינה "בכייה לדורות" את הימנעותנו מכיבוש מזרח ירושלים וחבל יהודה. כמי לחמת ששת הימים נחלנו את ניצחוננו המזהיר ביד תר ועימו את הגדולה שבהחמצותנו: לא ידענו להשתמש בניצחון כדי לעשות שלום. מלחמת יום הכיפורים צמחה מן ההחמצה ההיא ומלחמת של"ג, שגר ערה לרפא את צלקות יום הכיפורים, הוחמצה עוד על שולחנם של מתכנניה.

כל המבצעים הגדולים להשקטת לבנון הסתיימו במפח נפש, וכך גם המלחמה האחרונה. זה לא אמר דבר על הצדקתה ותבונת ניהולה של מלחמה זו או אחרת, אלא על מלחמות ברך כלל. אין מלחמות שבסופן מתגשמות כל תקוותיו של המנצח, ותכופות קורה שניצחון מוחץ מוליד את התולעת המכרסמת בפירותיו. אלמלא הנסנו את ערביי א"י לא היה אפשר לבנות מדינה יציבה ליהודים, אבל בכך יצרנו את הגולה הפלסטנינית, שהיא שורש הבעיה המרעיל אותנו. ניצחוןנו בששת הימים הציל אותנו, אבל בנה את התנועה הלאומית הפלסטנינית. שהייתנו בלבנון התחילה בשאיפה להרוס את ממלכת אש"ף ויצרה את חיובא ללה. נסיגתנו מלבנון פטרה אותנו מהצורך להקניז את דמנו על אדמתה, אבל אפשרה לאיראן להקים שלוחה בשכונתנו.

עוד לא נולד מנהיג שיחזה שלושה מהלכים קדימה. אולמרט הוכיח שאינו מסוגל לחזות אפילו שניים, ובכך הוא מצטרף לשורה ארוכה של ראשי ממשלה קודמים.

2. מספר הטילים שנורו עלינו הוא בערך כמספר האזרחים שנפגעו. בממוצע, פגע טיל באדם אחד ויחיד. הרוב המכריע מבין הפגועים נתקפו חרדה והתאוששו תוך זמן קצר. כל אדם הוא עולם מלא, אבל בחשבון הלאומי, שיעור האבדות בעורף אינו גבוה. הנוקמים הישירים לרכוש, אף הם אינם כבדים מנשוא. עיקר הנזק הכלכלי הוא אובדן ימי עבודה ושיתוק חיי המסחר בצפון הארץ.

לו נמשכו ימי העבודה כבימי שלום, היה מספר הקורבנות גדול בהרבה, אבל יש להניח שלא היה עולה על מספר אבדותינו באינתיפאדה השנייה. אלה אבידות כבדות וקשה לדבר עליהן בהיגיון צונן, אבל בשיקוליה של אומה אין מנוס מלחשבם.

ביום קרוב או רחוק תפרוץ עוד מלחמה, ועלינו להניח כי ירי רקטות על עורפנו יתרחש גם במהלכה ויהיה אף חמור יותר. הוכח שאסטרטגיה אופנסיבית בעזרת נשק קונבנציונלי אינה מדבירה אויב, המוכן להרוס את ארצו כדי לזכות בניצחון למראית עין. תורת המלחמה הישראלית, שלפיה עלינו להעביר את המלחמה לשטח האויב במהירות הגדולה ביותר, לא תמיד תיושם.

עלינו להתבצר, להקים מרחבים מוגנים בכל מקום שבו נועדים אנשים, לזרז את פיתוחם של אמצעים נגד רקטות, לשפר את שירותי הסיוע לנפגעים ולתכנן את האופי שבו נמשיך לעבוד תחת אש. הייתי מציע לכוון ועדה שתעסוק בכך, אלא שעצתי מיותרת: ועדה כזאת, בראשותו של דן מרידור, הגישה את מסקנותיה לפני כמה חודשים.

3. כל עוד הערבים יעלו על כך שהצליחו לעיכב את הצבא הישראלי תמורת חורבן ארצם, מצבנו אינו כה רע.

4. אם אתה חושב שדן חלוץ אינו ראוי לתפקידו מפני שבעיצומו של יום דמים התפנה לדקה כדי לדאוג לענייני משפחתו – אמור זאת. אם אתה חושב שאין פגם בהתנהגותו, או שהפגם כה קטן עד שאינו מצדיק את פרישתו – אמור זאת. אל תגיד ש"באופן אישי" אינך מוצא פגם בהתנהגותו, אבל הוא אינו יכול להמשיך בכהונתו בגלל "דעת הקהל". אם רעתך מתעצבת עפ"י "דעת קהל", סימן שאתה חסר דעה.

אחווה את דעתו: הוא אינו צריך לפרוש. לא בגלל זה.

ירון לונדון

© כל הנויות שמורות לידיעות אחרונות בע"מ
 אין להעתיק, להפיץ, לשכפל, לצלם, לתרגם, לאחסן במאגרי מידע, לשדר בדרך כלשהי (בכתב, בדפוס או במדיה אחרת) – וכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – חלק כלשהו של העיתון (לרבות טקסט, אודיו, צילומים, תמונות, מפות, גרפיקה) הן בגרסה טקסטואלית והן בדפוס מעוצבים. לרבות באמצעות הקלטה והקלטה, ללא אישור מפורש בכתב מהמוציאה לאור, ידיעות אחרונות בע"מ

דעות אחרונות

אריאל רובינשטיין ס על עמיר פרץ

ועדת החקירה הפרטית שלי

פציות. בער לי להחליף את סדר היום הלאומי ולהתחבר באמצעות פרץ לציבורים שמסורתית לא תמכו בקו היוני. בותי יותר מדי לאנשים עם יכולות אנליטיות, שהתגבר עליהם חטא הגאווה. התייחסתי בסלחנות לסגנון הסיסמאות כשהוא בא מפי מנהיג עובדים.

אני יודע שכ"יושב בועה" אין לי לכאורה זכות להביע דעה על אלו המובילים אותנו במערכה. אבל אם התבקשתי לתמוך בפרץ, הצבעתי עבורו ואפילו שיכנעתי כמה חברים לעשות כמוני, אז יש לי גם זכות להביע חרטה וחובה לבדוק עצמי איך טעיתי.

ועוד מחשבה בשולי ועדת החקירה שלי. משימת הציבורית היחידה הייתה להשתתף בתהליך הדמוקרטי של בחירת מנהיג, ואפילו בזה טעיתי. זה מעורר בי סימפתיה לכל אלו, לרבות עמיר פרץ, שרצו על כתפיהם בומן האחרון משימות הרבה יותר כבדות. זה בטח כל כך קשה להיות שר ביטחון, אבל האם למפלגת העבודה לא היה מועמד מתאים יותר שהיה נאות לשאת בנטל? אבל אל לי, המצביע הקטן, לברוח מאחוריות. השגיאה הפעם הייתה גם שלי, ואת דו"ח ועדת החקירה הפנימית שלי אצטרך ללמוד ולהפנים. ■

רץ לא הייתה שום אסטרטגיה, איך קרה שלא הבנתי שהוא לא ימנע מלחמה שכזו.

איך קרה שלא הבנתי שפרץ יתבשם באמירה הגאונית, שההפתעה האסטרטגית שלנו היא "עמיר פרץ", ולא יורה לצבא להמתין בתגובתו על חטיפת החיילים בצפון כדי שפעולת צה"ל תהיה הפתעה של ממש. והרי מה היה קורה אם ישראל הייתה מחכה שבועיים או חודשיים ומכה "בזמן ובמקום המתאים", למשל במצעד הניצחון של חיובאללה בבעל בק?

איך קרה שלא הבנתי שיהיה זה פרץ במלוא חושיו, שיורה או יאשר (מה ההבדל) להשמיד את חוות השנאים בעזה ואת מיכלי הרלק בלבנון, פעולות שלא עשו דבר מלבד סבל עצום לאוכ' לוסיה הפלסטנינית והלבנונית.

איך קרה שלא הבנתי שפרץ יחזור שוב ושוב על סיסמאות רחוב כמו "נסראללה הולך לחטוף כך שהוא לעולם לא ישכח את השם עמיר פרץ". בדיעבד נרמה לי שה"מודיעין" הגלוי שלי סיפק לי את כל האזהרות הנחוצות. מה הייתה האסטרטגיה החברתית בהרפתקת "עם אחד"? מתי שמעתי את פרץ מנתח את המצב הכלכלי ליחברתי שלא בדרך הפרחת סיסמאות? אלא שאני התעלמתי מהאזהרות והייתי שבו בקונצ'ה

זו עת ועדות החקירה, הבדיקה והרשישה. ואיני מרגיש צורך למנות ועדת חקירה פנימית. בורר עדה זו יהיה חבר אחר (אני), עד אחר (אני) ומור זהר אחר (אני). הוועדה תעסוק בסוגיה: איך זה קרה לי שהייתי אחר מתומכיו (הרדי) נלהבים של עמיר פרץ?

בכתב המינוי של ועדת החקירה הפנימית הוזכר יורגש שהוועדה לא תצטרך לעסוק בשאלה מדוע הצבעתי למפלגת העבודה בבחירות הכ"ליות, שכן אני עדיין משוכנע שהחלופות היו הרבה פחות טובות. אבל הבדיקה שאני מחויב לעשות היא לגבי העיוורון השיפוטי שלקיתי בו. כשהצבעתי למען עמיר פרץ בבחירות המקדימות של מפלגת העבודה, הייתי משוכנע שאני מצביע עבור אדם נכון, והנה התברר שהצבעתי למישהו שונה מהעמיר פרץ שהתגלה במערכה האחרונה.

הנה כמה מסעיפי כתב המינוי של ועדת החקירה שלי:

איך קרה שלא העליתי על הדעת, שפרץ לא יהיה מסוגל להתייצב לפני הציבור ולהסביר בהיגיון את אסטרטגיית המלחמה. לא רק אני, אפילו אוהד ישראל וביטחוניסט כמו קיסנינג'ר לא הבינו את אסטרטגיית המלחמה הזו. ואם לפי

ישראלים 2006 ||| שאול גולן

גיא מהבקעה. לפני שבועות ספורים ביקר צלמונו שאול גולן במושב נעמה שבבקעת הירדן לצורך פרויקט צילומים שתוכנן למדור זה. אחת הדמויות המרתקות שבקלטה בעדשה הייתה של גיא חסון, 24 (משמאל), בן למייסדי המושב, שהקים בו, יחד עם חברתו לי (מאחורי הדלפק) בית קפה, מפגש לצעיירי בקעת הירדן. גיא גויס לפני שבוע בצו 8. בתחילת השבוע נהרג בקרבות בדרום לבנון. שלושם החליטה משפחתו לתרום מאבריו להצלת חיי אחרים